

verstikte stem bidt de oude Fourie: „O Heere, help ons om op U te blij vertrou, ook waar U tot nog toe ons smeekgebee nie verhoor het nie. U hulp is dikwels anders as ons wil hê. U gedagte is hoger as ons gedagte. Maar alles, wat U doen, is goed. Help ons om te glo, dat al die dinge moet meewerk vir ons goed. O, Heere, U kan ook nou ons klein Jannie genees, soos U so baie mense gezond gemaak het, wat geen dokter op aarde kan help nie. U het vir ons die dood oorwin. Leer ons om stil te wees en voer ons deur die dal van die skaduwe van die dood na die ewige lig.”

Na dit gebed gaat Sannie naar haar kamer. Na een poos komt ze weer. Ze heeft zich gewasschen en een schoone japon aantrokken.

„Wat gaan jij maak, mij vrou?” vraagt Berend verwonderd.

„Wel, ek het voor mij dogtertjie geveg. Die Heere sal my krag gee om ook vir mij seuntjie te strij,” antwoordt zij vastberaden.

Een onrustigen tijd hebben ze doorgemaakt. Jannie is gelukkig beter geworden, na door zijn moeder met de uiterste zorg verpleegd te zijn.

En als Grootvader en Grootmoeder met Jannie op haar schoot, die voor het eerst na zijn ziekte buiten mag, op de stoep zitten, zegt hij: „Mij ou vrou, hoe dankbaar is ek, dat Berend 'n vrou gekrij het, wat so 'n liefde en geloof besit.”

„Ek sien haar wen, deur lije, net as Hij,
want haar naam

is Vrou en Moeder.”

L. J. R. KALMIJN

DE OUDE SPINSTER

VROUWENBELANGEN

Dankbaarheid.

IN „DE KATHOLIEKE VROUW” KOMT, ONDER andere lectuur, geregeld een bladzijde voor, meer speciaal bestemd voor „onze jonge meisjes.” Vaak is het een geestig, los praatje, met een dieperen ondergrond. Zoo, in een der laatste nummers, de uitlating van „Benedict”: „Als m'n gediensdige de soep zout als brem of de vla hard als een bikkel maakt, zeg ik 't haar één keer; als iets goed smaakt, zeg ik het tweemaal, en als het uitstekend is, driemaal.”

We weten allen wel, dat we van nature geneigd zijn, precies andersom te doen. Als de zaken goed marcheeren; als we gezond zijn; als we kunnen krijgen, wat we verlangen, dan nemen we dit alles aan als iets, dat vanzelf spreekt. Maar als er iets misloopt; als de kinderen druk zijn (dikwijls tengevolge van komend ruw weer) juist op een dag, dat we geplaagd worden door hoofdpijn; als het regent, terwijl we uit wilden gaan; als... ja, vul zelf maar in, -- dan brommen we en niet zoo zuinig. En daarmee leeren we ook aan onze kinderen, dat dankbaarheid alleen maar een Christelijke deugd op papier is.

Natuurlijk bedoelen we het niet zoo. En daarom juist onderstreepte ik dien zin. Want we denken er in den regel maar al te weinig aan, hoe onze levenshouding invloed oefent op die van onze kinderen. Méér dan onze woorden.

Ik herinner me een verhaaltje in een Engelsch tijdschrift over een gezin, waarin ook de gewoonte om over alles en nog wat te mopperen was ingeslopen. De moeder was er zelf mee schuld aan, maar ze was ook de eerste, die het inzag. En ze hing aan den muur een carton op, met boven iedere kolom den naam van een kind. Als een van hen daarna zei: „Hè bah, alweer dit of dat;” of „Hè, wat vervelend, juist nou ik wat wil, kan het niet,” werd dat opgeteekend. Het duurde niet lang, of de kinderen schrokken er zelf van, dat ze zoo vaak mopperden. Toen werd besloten, dat er een „ergernis” zou doorgeschrapt worden, zoo vaak iemand zei: „Ik ben blij.” Het duurde langer, voor de lijst vol stond met doorgestreepte zinnnetjes, maar toch, het kwam er van. En toen was ook de geest in dat gezin heel wat verbeterd.

Ik denk ook aan één van die luchtige Amerikaansche verhaaltjes, waarin een kind voorkomt, dat van haar vader geleerd heeft, bij een teleurstelling te zeggen: „Ik ben blij, dat het dit of dat niet is. Dat zou nog erger zijn.” Ze was er mee begonnen, toen op hun afgelegen zendingspost een kist met gedragen kleeding enz. aankwam. Ze hoopte zoo vurig, dat er voor haar nu eens een pop bij zou zijn. In plaats daarvan vonden ze, behalve de gedragen kleeding, enkel een paar krukken. Natuurlijk huilde ze van teleurstelling. Toen deed de vader, die toch wel medelijden met haar had, haar gevoelen, dat ze blij moest zijn, die krukken niet noodig te hebben. En later voerde ze haar stelsel van altijd den goeien kant der dingen op te zoeken zóó konsekwent door, dat haar omgeving ervan onder den indruk kwam en veranderde.

En nu weet ik heel goed, dat er verdriet is, dat je niet met een: „Ik ben blij, dat het niet dit of dat is,” uit den weg kunt ruimen. Wat toch niet wegneemt, dat we als Christenen wel eens meer ernst mochten maken met onze belijdenis, dat we niets, totaal niets verdienen, en dat alle goed ding, dat ons in dit leven toekomt, een onverdiende gunst van God is. Onze dankbaarheid tegenover God zou er te dieper door worden. We zouden prettiger in den omgang zijn; minder veeleischend tegenover onze omgeving. We zouden het leven voor onze kinderen gemakkelijker maken, wanneer we hen vroeg door ons voorbeeld leerden, niet altijd naar den donkeren kant der dingen te zien, maar de lichtzijde op te zoeken. Zooals een Engelsch versje zegt, dat in goed Nederlandsch luidt:

„Ieder ding heeft zijn donkeren kant; dat is de verkeerde kant; let er niet op. Ieder ding heeft zijn lichten kant; dat is de goede kant; tracht dien te vinden.”

Want immers: dankbaarheid is de wortel der goede werken.

J. M. W.-w.